

12. KAPITOLA

PŘIVOLÁVAČ PŘÍLIVU

Píseň se na ně snesla jako závoj. Byl to zvláštní, vtíravý žalozpěv, který jako by zpomaloval čas, vteřiny měnil v minuty a minuty v hodiny, zatímco neviditelný prst brnkal na struny jejich srdcí.

*Osm vln a příliv mocně zahrozí,
na vlně deváté mořanky dorazí.*

Moře se začalo dmout.

Hughie Rua se opřel o příď a mušle spadla přes okraj lodi.

„To ne!“ Když se bílý přízrak ztratil v pěně a přímo před očima se mu potopil, Fionnovi hrozivě zaškubalo v hrudi. Vyklonil se z loďky a bezradně lapal po vodě.

Nečekaná vlna ho málem shodila do moře. Shelby ho chytila za vestu a stáhla ho zpátky. „Nech tu mušli plavat, Fionne. Jsme moc daleko!“

„Musím se pro ni potopit! Kvůli ní jsme tady!“

„Zešílels?“ zařval Sam.

„Cítím ji!“ Fionn sevřel límec své vesty. V hrudi mu propukl požár. „Je tady. Přímo pod náma!“

„Když se potopíš, ztratíš spojení se vzpomínkou!“ Sam zatahal za lano. „Jestli ta svíčka teď vyhasne, všichni uvízneme uprostřed oceánu bez lodi!“

„Lidi! S Hughiem se něco děje!“ křikla Shelby přes další třaskavý výstřel. Poslední z rudých plachet *Saoirse* proděravěla dělová koule.

Vlny dál rostly, mohutné dmoucí se hřebeny se přelévaly přes obzor a valily se k nim. Fionn v uších slyšel tlouct bubnen. Bubnoval do rytmu dunění moře. I oceán to věděl. Nějak to věděl...

Blížily se mořanky.

Obrovská vlna smetla *Evorsio* z kurzu. Další výstřel z děl – další kus utržený z malé plachetnice. Hughie zmizel z dohledu. Byla vidět jen špička jeho kožené boty povalená na palubě. Nehýbala se.

Moře se zklidnilo. Devátou vlnu vcuclo pod vodu, až hladina vypadala hladce a leskle jako mince. Nebe se zablýsklo, zaburácel hrom, a z hlubin oceánu se vynořila velkolepá armáda vřeštících mořanek.

Hladinu roztránilo v jednu nekonečnou modrou šmouhu tisíc stvrůr.

Všechny měly ty samé žluté oči a žraločí zuby, zatnuté čelisti tak ostré, že by mohly řezat sklo. Nad vpadlými tvářemi vystupovaly čepelovité lícní kosti, ale ocasní ploutev

každé z nich se lišila – některé byly černé jako uhel a tmavě modré, zatímco jiné se třpytily zmatnělým zlatem a rozžhaveným jantarem. Měly také jinak vyzdobené trupy, některé byly holé a namodralé, jiné pořezané a poseté mořskou sutí. Vlasy některých mořanek připomínaly chaluhy, dlouhé, drsné a zašmodrchané mušlemi, většinou ale byly úplně plešaté a ploché uši jim s lesklou hlavou spojovala blána.

Fionn poznával jen jednu jedinou a okamžitě ji našel.

V čele své armády, s korunou z korálů a kostí na hlavě a s tím nejděsivějším úsměvem, jaký Fionn kdy viděl, plavala Lír, královna mořanek. Královna hrůzy. Odpověděla na Hughieho volání, a přestože teď Fionn o poutu mezi ní a Přivolávačem přílivu věděl, nedokázal ignorovat závist, jež ho uvnitř nahlodávala.

Lír divoce zařvala, a Fionnovo kouzlo opět poskočilo, přivolané mocí ještě silnější než Přivolávač přílivu. Byl to příliv sám – živé, dýchající válečnice stvořené z těže starodávné síly. Na strašlivý okamžik měl pocit, že se mu kouzlo snaží vyskočit do hrdla a pak vystřelit z pusy do boje za ní.

Proč nikdy neposlechneš moje volání? pomyslel si hořce.

Mořanky se rozprostřely do velkého kruhu a moře táhly za sebou. Obklíčily *Evorsio* a osamocenou loď zatlačily zpátky k zubatým skalám. Pryč od Fionna. Pryč od Sama a Shelby. Pryč od bezvládného těla Hughieho Ruy.

Nebe protrhly stříbrné blesky a trup lodi se rozlámal o Černou skálu. Vyvalila se děla a rozmačkávala paže a ploutve a lebky a tváře, zatímco Stopaři duší skákali ven za nimi, aby

to riskli v moři. Mořanky se na ně takřka okamžitě vrhaly a ostrými zuby se prořezávaly prastarými kostmi.

„Tamhle je Ivan!“ zaječela Shelby. „Škrábe se na stěžeň!“

„Chce skočit na skály!“ křikl Sam.

Mořanky se zjizvenými těly se vytahovaly nahoru po stranách lodě, prsty opatřenými blánami vytrhávaly z trupu prkna a divoce chňapaly po Stopařích duší mířících dolů. Lír jednoho čapla přímo ve vzduchu a zlomila mu vaz, než dopadl do vody.

Fionna za límec vesty tahal vítr. Ohlédl se přes rameno na potápějící se loď Hughieho Ruy. „Běž a pomoz mu,“ zamumlal. „Máš mu přece pomoci.“

„S kým to mluvíš?“ divila se Shelby.

„S ostrovem,“ řekl Fionn a zrak upíral na potápějícího se předka. „Proč ti to trvá tak dlouho?“

Vítr mu jen hvízdal v uších a ledovými prsty ho dloubal do tváří.

„Tohle je absurdní,“ rozohnil se Fionn. „Hughie se utopí!“

Podíval se po Lír, ale ztratila se někde v moři krve a kostí.

„Otočte tu loď,“ rozkázal najednou. „Musíme mu pomoci!“

„Vždyť sledujeme mořanky!“ ohradil se Sam a na protest zamával svíčkou. „Hele! Tamhleta zrovna spolkla *nohu!*“

„To je fuk,“ naléhal Fionn. „Musíme zachránit Hughieho. To my. Máme to být *my.*“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se zmateně Sam.

Fionn už plácal veslem do vln. „*Rychle!* Pomozte mi!“

Shelby se chopila vesla, oba dva funěli, když loď otáčeli proti proudu. Byli strašně daleko – a Hughie se od nich kaž-

dou vteřinu ještě vzdaloval. Fionnovi zaplavila hrdlo panika, takže mohl stěží dýchat. Bořil veslo do moře, znova a znova, čelo se mu rosilo potem a kouzlo mu v hrudi žhnulo, dokud se kolem nich vlny nerozestoupily. Loďka vyrazila kupředu, prořezávala se pěnou, zatímco se jim do zad opíral vítr.

„Páni,“ podivil se Sam a vykoukl přes okraj lodě. „Jak to, že se pohybuje tak rychle? To děláš ty, kámo?“

„Nevím,“ zaskřípal Fionn zuby. „Hlavně rychle.“

Když dorazili k plachetnici, byla už napůl pod vodou. Okraj měli v úrovni nosu. Příd se nahnula a Hughieho těžkopádné tělo se převalilo přes palubu.

„Co budeme dělat?“ chtěl vědět Sam. „Nehneme s ním! Je až moc velkéj.“

Fionn už byl na nohách a vrávorál. „Budeme ho muset dotáhnout na břeh!“

„Vždyť jsme všichni svázaný,“ namítla Shelby. „To nepůjde!“

Právě když to dořekla, se plachetnice naklonila a Hughie Rua se svalil do vody. Fionn vyskočil z veslice a napnuté lano ho málem rozřízlo vejpůl. Shelby se Samem vykřikli, když narazili do boku lodě. Fionn ve vodě obejmul paži Hughieho široký hrudník a kopal nohama jako pomínutý. Voda kolem něj stoupala a vlévala mu potoky do pusy. „Pomoc,“ vykloktal ze sebe. „Je moc těžkej!“

Za ramenem se mu ozvalo plesknutí, to Shelby vyskočila z loďky. O půl vteřiny později ji následoval i Sam, a když dopadl, svíčka se vznášela nebezpečně blízko hladiny.

Utvořili kolem Hughieho trojúhelník, Shelby a Sam ho vzali každý za jednu nohu, zatímco Fionn ho stále držel kolem prsou. Předkova hlava mu klesla na rameno, bledou pokožku měl posetou nekonečným souhvězdím pih.

„Honem!“ varoval je Sam. „Svíčka brzy vyhasne!“

Odhrnovali a šlapali vodu, mořanky nechali vřeštět daleko za sebou. Když doplávali na břeh, dotáhli Hughieho na písek, padli na zadek a lapali po vzduchu. Rty jim po okrajích zmodraly, promočené oblečení se jim lepilo ke kůži.

„T-t-t-ak... T-t-to. B-bylo. Šílený,“ zadrkotal Fionn zuby.

Sam ukázal loužičku vosku, právě když plamínek zapraskal a vyhasl. „N-n-nemůžu u-u-uvěřit, ž-že jsme n-n-neumřeli.“

Hughieho Ruu odnesl vítr. Zaburácel za ním hrom a blýskající nebe vzal s sebou.

„P-p-přežili jsme,“ kroutila Shelby nevěřičně hlavou.
„V-všichni.“